

Η απάτη των απολογητών για τις δήθεν αρχαιοελληνικές προφητείες για τον Χριστό

Πρόλογος

Διαβάζουμε σε αρκετούς χριστιανικούς απολογητικούς ιστότοπους, ότι οι αρχαίοι Έλληνες «προφήτευσαν» τον ερχομό του Ιησού. Δηλαδή, αυτοί οι άνθρωποι δεν αρκούνται μόνο στην υπεράσπιση των διαστρεβλώσεων στα ιουδαϊκά κείμενα, τα οποία άλλοτε «τεντώνουν» κι άλλοτε «κόβουν» από τα συμφραζόμενα, προκειμένου να τα κάνουν να μοιάζουν με δήθεν εκπληρωθείσες «προφητείες». Διαστρεβλώνουν επίσης και την αρχαιοελληνική γραμματεία. Η απάτη όμως γίνεται κατάδηλη με μια απλή ανάγνωση ολόκληρου του επίμαχου αποσπάσματος ή κεφαλαίου. Δυστυχώς, λίγοι είναι εκείνοι που μελετούν ώστε να έχουν δική τους άποψη. Οι περισσότεροι αρκούνται σε όσα τους προσφέρουν οι χριστιανικές ιστοσελίδες.

Προφητεύει ο Σωκράτης τον ερχομό του Χριστού; Προφητεύει ο Αισχύλος την λύτρωση και την κατάβαση του Μεσσία στον Άδη για την «σωτηρία»; Προφητεύει ότι ο Χριστός θα γεννηθεί από Παρθένο; Είπαν κάτι οι Σίβυλλες για τον Χριστό; Μίλησε σχετικά ο σοφός νομοθέτης Σόλων, ο πανεπιστήμων Αριστοτέλης, ο Θουκυδίδης, οι επτά σοφοί, ο Μένανδρος;

Όσο αστεία και αν φαίνονται αυτά σε όσους έχουν μια κάποια επαφή με τα κλασσικά κείμενα, εντούτοις υπάρχουν απολογητικές ιστοσελίδες που προπαγανδίζουν αυτά τα απίστευτα ψέματα, προκειμένου να πείσουν τους πιστούς τους ότι ο Χριστιανισμός «προφητεύονταν» από την αρχαιότητα. Και το τραγικότερο είναι ότι αρκετοί τα πιστεύουν, χωρίς να έχουν διαβάσει ποτέ τα κείμενα αυτά!

Θα τα πάρουμε τα πράγματα κατά σειρά και κατά τάξη, ώστε με πολύ απλό τρόπο να δείξουμε και αυτήν την Χριστιανική απάτη. Ας αναλογιστούν οι πιστοί ποιους εμπιστεύονται ...

Εισαγωγή

Πριν προχωρήσουμε στο κυρίως θέμα, θα πρέπει εξ αρχής να ξεκαθαρίσουμε ορισμένα βασικά πράγματα, που **παραπλανητικώς** τα συνδέουν οι χριστιανοί με

την ελληνική κοσμοαντίληψη.

Η ιδέα του μεσσιανισμού είναι καθαρά **ανατολικής προέλευσης** και ουδεμία σχέση έχει με τον ελληνικό τρόπο σκέψης.

Ο μεσσιανισμός, σε γενικές γραμμές, είναι **η πίστη** ότι κάποια στιγμή θα έρθει από τον Θεό κάποιος «χρισμένος» ηγέτης («Μεσιάχ» στα Εβραϊκά, εξ ου «Μεσσίας»- «Χριστός»), ο οποίος θα επιβραβεύσει τους δικαίους, θα τιμωρήσει τους κακούς και φαύλους, και θα εγκαθιδρύσει μια νέα εποχή βασιλείας, όπου το κακό και η αδικία θα έχουν πλέον καταργηθεί. Αυτό το μοντέλο καλλιεργήθηκε από **ορισμένους** ανατολικούς λαούς, προκειμένου να επιχειρηθεί να δοθεί απάντηση στο πρόβλημα του «κακού» και της θεοδικίας. Αυτός είναι ο βασικός πυρήνας, και από εκεί και πέρα όλο αυτό διαφοροποιείται, διαμορφώνεται, και αναμιγνύεται στις θρησκευτικές παραδόσεις των ανατολικών λαών.

Αυτό το μοντέλο προϋποθέτει την χρονική αρχή του κόσμου (που συνοδεύεται από κάποια «πτώση» και «παρακοή», προκειμένου να εισαχθεί το «κακό»). Επίσης, μια μέση περίοδο αναμονής, και ένα τέλος της ανθρώπινης ιστορίας. Μετά αρχίζει μια νέα περίοδος, όπου θα θριαμβεύει η δικαιοσύνη.

Ο χρόνος λογίζεται λοιπόν, **γραμμικός**. Σαν μια γραμμή. Οι Χριστιανοί, προερχόμενοι από αυτό το σύστημα, απλά προσθέτουν και μία «κάθετη γραμμή», όπου θεωρούν ότι είναι η «κάθοδος» ή η «ενανθρώπιση» του «Θεού Λόγου», και με αυτόν τον τρόπο κάνουν το χρόνο **«σταυρωτό»**. Για την ελληνική κοσμοθεώρηση, τόσο την θρησκευτική όσο και την φιλοσοφική, υπάρχει ένα διαρκές γίνεσθαι. Ο χρόνος είναι **«κύκλος»**, χωρίς αρχή και τέλος. Αυτό το γίνεσθαι είναι η αέναη εναλλαγή. Για αυτόν τον λόγο, ποτέ οι αρχαίοι δεν μιλούν για «κτίση», για «αρχή της δημιουργίας», για «δημιουργία εκ του μηδενός», για «ανακαίνιση της κτίσης» κοκ. Για αυτούς, ο κόσμος είναι αυτοσυντηρούμενος, αιώνιος. Η φθορά δεν είναι κάτι το «κακό» που ήρθε εξαιτίας κάποιας παρακοής στο θείο θέλημα, αλλά αποτελεί μηχανισμό της φύσης, ο οποίος σχετίζεται με το γίνεσθαι που είπαμε πριν.

Ακόμα και ο πατέρας του ιδεαλισμού, ο Παρμενίδης, ο οποίος μαζί με τους άλλους Ελεάτες αποτελούν εξαίρεση μη δεχόμενοι το «γίνεσθαι» και την κίνηση, δεν αναφέρεται σε δημιουργία. Ο Πλάτων, ίσως ο μεγαλύτερος ιδεαλιστής του αρχαίου κόσμου, στον «Τίμαιο», αναφέρεται στον σχηματισμό του κόσμου από προϋπάρχουσα ύλη, με βάση τα πρότυπα του κόσμου των Ιδεών.

Οι αρχαίοι Έλληνες δεν περίμεναν παθητικά κάποια λύτρωση. Ούτε την είχαν ανάγκη, ούτε περίμεναν από άλλους την λύση. Και πολύ περισσότερο, από τον ουρανό. Ο απόστολος Παύλος αναφέρεται σε αυτήν την αλήθεια επιγραμματικά: «*Ἰουδαῖοι σημεῖον αἰτοῦσιν καὶ Ἕλληνες σοφίαν ζητοῦσιν*» (Α΄ Προς Κορινθίους, 1:22). Η διαφορά του «αιτώ» από το «ζητώ», δείχνει και την διαφορά στην αντίληψη. Το «αιτώ» δείχνει παθητικότητα, ενώ το «ζητώ» ενεργητικότητα. Οι μεν αιτούν σημείο, οι δε ζητούν σοφία. Οι μεν έχουν ως κέντρο κάποιον θεό, για αυτό και οι Ιουδαίοι αιτούσαν σημείο από τον ουρανό, σύμφωνα με την ευαγγελική διήγηση. Οι Έλληνες έχουν κέντρο τον κόσμο και τον άνθρωπο. Ζητούν να ανακαλύψουν τους αιώνιους φυσικούς νόμους και τον τρόπο ώστε ο άνθρωπος, αφού του προσφέρθηκε το ζειν, να κατακτήσει το ευ ζειν.

Τα επιτεύγματα του πολιτισμού, όπως νομοθεσία, πολιτική, φιλοσοφία, τέχνες, γράμματα, θρησκεία, τα οποία αποσκοπούσαν στο να κάνουν τον άνθρωπο καλύτερο, στο «σοφία ζητούσιν» οφείλονται.

Ένα επιπλέον στοιχείο που θα πρέπει να αναφέρουμε, είναι η διαφορά μεταξύ «χρησμού» και «προφητείας». Όπως προκύπτει από την αρχαιοελληνική γραμματεία, ο χρησμός είχε χαρακτήρα συμβουλευτικό, και ήταν η απάντηση των «θεών» προς αποκατάσταση ενός λάθους, ή μιας αδικίας, ή το πώς θα ήταν καλύτερο να κινηθεί κάποιος προκειμένου να αποφύγει συμφορές. Η «προφητεία» όμως έχει χαρακτήρα «αποκάλυψης» του μέλλοντος. Ο «Θεός», αφού είναι εκτός χωροχρόνου (άραγε στο «ποτέ» και στο «πουθενά»;), ως «παντογνώστης», γνωρίζει αυτό που εμείς λέμε «μέλλον» και το αποκαλύπτει σε μας.

Όσοι λοιπόν ισχυρίζονται ότι οι αρχαίοι Έλληνες «προφήτευσαν» τον ερχομό κάποιου που θα μας «σώσει», ψεύδονται ασυστόλως. Διότι πολύ απλά, αυτό που λένε δεν ταιριάζει με τα αρχαιοελληνικά πρότυπα.

Η απάτη των χριστιανών της ΟΟΔΕ για τον Σωκράτη

Η απολογητική ιστοσελίδα ΟΟΔΕ, σε άρθρο της που φέρει τον τίτλο «Μερικές προφητείες των φιλοσόφων για τον Χριστό», παρουσιάζει αποσπάσματα από δύο έργα του Πλάτωνα, όπου υποτίθεται ότι ο Σωκράτης «προφητεύει» τον «λυτρωτή». Είναι αδύνατον, για όσους εντρυφούν στα πλατωνικά έργα, να μην μειδιάσουν.

α) Το πρώτο πλατωνικό έργο είναι ο διάλογος «Αλκιβιάδης Β΄» ή αλλιώς «Ερασταί».

Ο δεύτερος τίτλος του έργου έχει σπουδαία σημασία, διότι γίνονται φανερές οι πραγματικές έννοιες των όρων «εραστής-ερώμενος», όπως έχουμε δείξει με στοιχεία εδώ και